

نویسنده: لینزی بیلینگ «Lynzy Billing»

منبع و تاریخ نشر: انتی وار «2023-09-26»

برگردان: پوهندوی دوکتور سیدحسام «مل» .

میراث سمی: آنچه آمریکا در افغانستان پشت سر گذاشت

A Toxic Legacy: What America Left Behind In Afghanistan

افغان‌ها می‌گویند که ارتش ایالات متحده سرزمین‌شان را آلوده کرده، آب‌های شان را مسموم کرده و بچه‌های شان را مریض کرده است.

یک کارگر قراضه به نام انور هشت سال در خارج از میدان هوایی بگرام، بزرگترین پایگاه نظامی آمریکا در افغانستان، کار کرده است. او شش سال است که بر روی دستان خود «لکه‌های سرخ رنگ کوچک» دارد و معتقد است که ناشی از کار او است.

پرنده‌ها در میان شاخه‌های کم ارتفاعی که بر روی جویبارهای پر زرق و برق آویزان هستند در امتداد رانندگی از جلال آباد به سمت جنوب به سمت ولسوالی اچین در ولایت ننگرهار افغانستان فرو می‌روند. سپس، چشم انداز تغییر می‌کند، زیرا مزارع سرسبز جای خود را به زمین‌های بایر می‌دهند.

در جلوتر، **آچین** در میان کوه‌های صخره‌ای قرار دارد که در مرز پاکستان قرار دارند، منطقه‌ای که از آغاز جنگ توسط بمب‌های آمریکایی کوبیده شده است.

کارگران که در کنار جاده صف کشیده اند و گرد و غبار سفیدی که از سنگ شوکانی که به لباس و دست و روی خود دارند که از معدن یا از کوه سنگ شوکانی با خود پایین آورده اند. بوهنگامی که کامیون‌های «موتورهای لاری» سنگین را در کنار خود می‌بینند که عبور میکنند بر آن سوار می‌شوند، و باد شدیدی بر روی گونه‌های ترک‌خورده (کفیده شده) شان می‌وزد آنچنانی که گویی آنها را می‌گزد. در این قسمت های **آچین**، هیچ چیز دیگری در منظره سفید رنگ شده حرکت نمی‌کند. برای سال‌ها، مردم محلی می‌گویند که این زمین خشن خشک و بایر الوده با مواد شیمیایی خطر مرگ بار پنهان در آستین دارد.

در آوریل 2017، ارتش ایالات متحده قدرتمندترین بمب متعارف مورد استفاده در نبرد را در اینجا پرتاب کرد **GBU-43/B Massive Ordnance Air Blast**؛ که به طور غیررسمی به عنوان "مادر همه بمب‌ها" یا **MOAB** شناخته می‌شود.

قبل از حمله هوایی، **قدرت ولی** و سایر ساکنان **اسد خیل** به دنبال خروج سربازان افغان و نیروهای ویژه ایالات متحده از منطقه بودند. هشت ماه پس از انفجار مهیب، سرانجام اجازه یافتند به خانه های خود بازگردند.

ولی می‌گوید خیلی زود بعد از آن، بسیاری از ساکنان متوجه بیماری‌های عجیب و لکه های پوستی شدند. **ولی**، یک کشاورز 27 ساله، که آستین و پاچه های پیراهن و تنبان خود را بالا می‌کشد تا برجستگی های قرمز رنگی که روی ساق پاهایش کشیده شده بود را به من نشان دهد، می‌گوید: «همه مردمی که در روستای **اسد خیل** زندگی می‌کردند، پس از انداختن آن بمب، بیمار شدند." من آن را در تمام بدنم دارم." او می‌گوید که این بیماری پوستی را از آلودگی به جا مانده توسط **MOAB** گرفته است.

وقتی **ولی** و همسایگانش به روستای خود بازگشتند، متوجه شد ند که زمین آنها مانند قبل محصولی ندارد. او می‌گوید که شعاع انفجار بمب که تا شهرک **شلیل بازار** بیش از یک مایل و نیم فاصله داشت، ویران شد.

او می‌گوید: «قبلاً 150 کیلوگرم گندم از زمین خود می‌گرفتیم، اما اکنون نمی‌توانیم نیمی از آن را تهیه کنیم. ما برگشتیم چون خانه و معیشت ما اینجا است، اما این زمین امن نیست. گیاهان مریض هستند و ما هم همینطور.»

A - بقایای بمبی که روستا را گرفتار و ملوث کرده است، تنها یک نمونه از میراث سمی زیست محیطی جنگ است. که افغان‌ها برای دو دهه، بچه های شان را بزرگ کردند، سر کار رفتند، و در کنار پایگاه‌های نظامی وسیع آمریکا و گودال های سوخته به دنیا آمدند، و در تحت اثرات درازمدت این بقایایی ملوث بمب‌ها قرار گرفتن تا جایکه البته

عوارض جانبی این ایزیتوب های ناشی از بمب ها نامشخص است . و مقابله با پیامدهای این آلودگی ممکن چندین نسل طول خواهد کشید .

اشغال نظامی 20 ساله آمریکا محیط افغانستان را به گونه ای ویران کرد که ممکن است هرگز به طور کامل مورد بررسی یا رسیدگی قرار نگیرد . و یا که به محیط قابل زیست برنگردد . نیروهای نظامی آمریکا و متحدانش، عمدتاً از کشورهای **نا تو**، بارها از مهمات استفاده کردند که می تواند ردپای سمی از خود به جای بگذارد . این سلاح ها مواد سرطان زا، تراتورژن و ژنوتوکسین های شناخته شده - مواد سمی که می توانند باعث نقص های یا سو تشکلات مادرزادی در جنین شوند و به DNA آسیب برسانند - را بدون پاسخگویی به محیط زیست وارد کردند .

ساکنان محلی مدت ها گزارش داده اند که پایگاه های نظامی ایالات متحده مقادیر زیادی فاضلاب، زباله های شیمیایی و مواد سمی را از پایگاه های خود به خشکی و آبراه ها می ریزند و زمین های کشاورزی و آب های زیرزمینی را برای کل جوامع ساکن اطراف آلوده می کنند . آنها همچنین زباله ها و سایر زباله ها را در گودال های آتش سوزی در هوای آزاد سوزاندند - که برخی از آنها به اندازه سه برابر زمین فوتبال هستند - روستاها را با ابرهای دود مضر آب می کردند .

افغانستان بیش از 40 سال از جنگ نادری را متحمل شده است . شواهد « بقایا » در همه جا وجود دارد، برخی از آنها ثابت و مدفون هستند، برخی از آنها تا هنوز بسیار زنده و یا تاثیرگذار هستند . مواد شیمیایی ناشی از سلاح های جنگی زمین را مسموم کرد که هنوز به خوبی درک نشده است . قبل از ورود ارتش آمریکا به افغانستان ، نیروهای شوروی به استقرار سلاح های شیمیایی از جمله ناپالم شده بودند . سپس پایگاه های آنها توسط آمریکایی ها تغییر کاربری داده شد . لایه ها بالای لایه ها از مواد دواپی بیولوژیکی و شیمیایی در اکثر بیس ها و پایگاه ها باقی مانده اند که ممکن است هرگز پاکسازی نشوند .

قدرت ولی با دو پسرش در خانه شان در اسد خیل ولسوالی اچین ولایت ننگرهار

ارتش ایالات متحده از اولین حملات هوایی پس از 11 سپتامبر که در سال 2001 علیه طالبان و القاعده به جنگ پرداخت و یا که آنها را مورد هدف قرار داد، تا دو دهه بعد از خروج آشفته و ننگین آن از کشور، بیش از 85000 بمب بر روی افغانستان پرتاب کرد. که اکثر آنها حاوی یا ملوث به ماده منفجره ای به نام RDX بود که می تواند بر سیستم عصبی تأثیر سوء بگذارد که این ماده مخوف البته که توسط آژانس حفاظت از محیط زیست ایالات متحده به عنوان یک سرطان زا احتمالی برای انسان تعیین شده است.

نسبت دادن بیماری های خاص به آلودگی هوا، آب و خاک اغلب بسیار دشوار است، اما روستائینی که در مجاورت پایگاه های اصلی ایالات متحده زندگی می کردند - و پزشکان افغان و مقامات صحت عامه که آنها را معالجه می کردند - می گویند که پنتاگون تمایلی به استخدام کارکنان حفاظت حداقلی محیط زیست ندارد. چونکه حفاظت از محیط زیست یک امر ضروری است چونکه محیط ملوث باعث ایجاد بیماری های جدی کلیوی، قلبی ریوی، هضمی و پوستی، ناهنجاری های مادرزادی و انواع مختلف سرطان می شود.

جو بایدن، رئیس جمهور ایالات متحده در سخنرانی خود در سال 2022 در مورد چنین علیت صریح بود، اما فقط در رابطه با کهنه سربازان آمریکایی. او توصیف کرد: "دود سمی، غلیظ از سموم، که در هوا و به ریه های سربازان ما پخش می شود." او از کنگره خواست قانونی را تصویب کند تا «اطمینان حاصل شود که جانبا زانی که در اثر تماس های سمی در عراق و افغانستان ماء وف شده اند، در نهایت از مزایا و مراقبت های صحی جامعی که سزاوار آن هستند برخوردار شوند».

چند ماه بعد، کنگره لایحه ای به نام «قانون پیمان» را تصویب کرد که 23 بیماری ناشی از سوختگی سمی و شرایط بهداشتی ناگوار مرتبط که اگر جانبازان در معرض همچو خطرات قرار گیرند می توانند از مزایای این قانون نافذ بهره ببرند، از جمله آنها یکه اگر به برونشیت، بیماری مزمن انسدادی ریه، و 9 نوع سرطان تنفسی مبتلا شوند با در نظر داشت شرایط جدید. و با هزینه ای بیش از 270 میلیارد دلار در دهه آینده. که به غرض تامین خدمات صحی به آنها تصویب شده است بزرگترین و وسیع ترین قانونی خدمات صحی است که در طول دهه ها قبل برای دیگر نسل ها تدوین نشده بود.

اما نه **بایدن** و نه کنگره به افغان ها پی که در نزد یکی پایگاه های نظامی ایالات متحده زندگی می کردند یا که آنها در همچو پایگاه ها کار می کردند و به بیماری های گوناگون مبتلا شدند و یا که تا هنوز هم از بسیاری از بیماری های سرطان زا رنج می برند، چیزی نگفتند، یا قوی به آنها ندادند و یا به آنها توجه نکردند.

اساس بخش (120) این قانون جامع پاسخگویی به محیط زیست، و تامین جبران خسارت بدوش و مسئولیت، وزارت دفاع گذاشته شده است - که در تمام محلات ایالات متحده در زمین و چمن خانگی و محلات سپورتی - مسئولیت تمام اقدامات اصلاحی لازم

رابرای محافظت از سلامت انسان و محیط زیست ناشی از فعالیت های خود را که در گذشته بعهدہ داشت آن فعالیت ها را هرچه جدی تر برعهده بگیرد. با این حال، مقررات وزارت دفاع، مبنی بر پاکسازی محیط زیست بیرون مرزی یعنی در پایگاه های نظامی خارج از کشور را که دیگر مورد استفاده قرار نمی گیرند یا که نیروهای آمریکای دیگر در آنجا حضور نمیداشته باشند، ممنوع می کند و یا که آنرا وظیفه ای وزارت دفاع آمریکا نه می شمارد، مگر اینکه طبق یک توافق بین المللی الزام آور یا یک طرح پاکسازی که قبل از انتقال با کشور میزبان مذاکره شده باشد، لازم باشد.

تصویری: رودخانه ای که از شهر جلال آباد می گذرد.

در سال 2011، حضور نظامی ایالات متحده در افغانستان به اوج خود در حدود (110000) پرسنل رسید - نیروهای **نا تو** با «20000» پرسنل اضافی - روزانه حدود «900000» پوند زباله یا کثافات تولید می کردند که بخش عمده آن بدون هیچ گونه کنترل آلودگی سوزانده می شد. البته که این مطلب توسط برای با زسازی افغانستان، یا SIGAR، که یک آژانس دیده بان ایالات متحده است اظهار میشود ولی قوانین افغانستان در مورد منع چاله های سوختگی برای نیروهای ایالات متحده و سایر نیروهای بین المللی قابل اجرا نبود و به گفته سربازان و ساکنان، ارتش ایالات متحده این گودالها غرض استفاده بر سوزاندن کثافات بدون در نظر داشت شرایط حفاظت از محیط زیست تا زمان خروج نیروهای آمریکایی و **نا تو** در اگست 2021 ادامه داشت، علیرغم تلاش ها برای محدود کردن استفاده از آنها که در سال 2009 آغاز شد و بعداً از «2018» استفاده از این گودال برای سوختاندن مواد کثیفه ممنوع گردید «به جز در شرایطی که هیچ روش دفع جایگزینی امکان پذیر نیست».

پدرم از ننگرهار آمده است و من سال هاست که می خواهم این داستان را تعریف کنم. اگرچه من به فرزندی پذیرفته شدم و در خارج از کشور بزرگ شدم، اما زمانی که به عنوان یک روزنامه نگار به کشور بازگشتم، در سال 2019 شروع به درک مقیاس واقعی آسیب هایی کردم که ارتش آمریکا به افغانستان وارد کرده برخی از پایگاه ها مانند شهرهای کوچک بودند، دود شبانه روزی که خط آسمان را آلوده می کرد، در حالی که موکب های کامیون های پر از زباله از آن ها سرازیر می شدند.

وقتی از میلیون‌ها پوند زباله خطرناکی که پایگاه‌ها تولید می‌کردند مطلع شدم، یک قانون آزادی اطلاعات یا FOIA درخواستی به SIGAR دادم تا عکس‌هایی از گودال‌های سوختگی فعال به رابدست آوردم با استفاده از مختصات GPS تعبیه شده در فراداده عکس، اندازه گودال‌های سوختگی را در پایگاه‌های سراسر کشور ترسیم و اندازه گرفتم. من توده‌های زنگ زده هواپیماهای دوران شوروی و خودروهای نظامی آمریکایی را دیدم که روی پایگاه‌ها انباشته شده بودند. عکسی که در سال 2011 از ضایعات در پایگاه شیندند در استان هرات در غرب این کشور منتشر شد، امروز دقیقاً به همین شکل در ماهواره به نظر می‌رسد. بر اساس تصاویر ماهواره‌ای طراحی‌شده برای نظارت بر آتش‌سوزی‌های فعال و ناهنجاری‌های حرارتی، چندین مکان سوختگی در بگرام آخرین بار در اواسط ژوئن 2021 فعال بوده‌اند.

در تابستان 2022، من از سایت‌های یا جاها و موقیعت‌های سه تا از بزرگترین پایگاه‌های سابق ایالات متحده در افغانستان - را در ولایات ننگرهار، قندهار و پروان - بازدید کردم تا آنچه را که آمریکایی‌ها در زمین به جا مانده‌اند، آنرا مستند کنم.

بگونه ارتباط ویرانه‌های زیست محیطی عراق مدرن

یک سال قبل از آن، من ماه‌ها به سراسر عراق سفر کردم تا در مورد اثرات آلودگی و آلودگی نظامی بر عراقی‌ها و محیط زیست گزارش بدهم. من می‌دانستم که تأثیر ارتش آمریکا بر افغانستان و مردم آن منعکس‌کننده مشکلات عراق است، اما بسیار کمتر مستند شده بود.

تنها پس از بازگشت طالبان به قدرت و پایان دادن به جنگ آمریکا در اوت 2021 بود که من این فرصت را پیدا کردم تا عمیق‌تر به موضوع بپردازم. در چهار زمین سفرم به کشور پس از تسلط طالبان، در فرودگاه کابل فرود آمدم و یک قطعه سیمان "تی دیوار" را دیدم که روی آن نوشته شده بود "زباله‌های لعنتی خود را پاک کنید" که احتمالاً توسط یکی از اعضای بین‌المللی نوشته شده بود. نیروهای حین تخلیه آشفته آنها. اما آمریکایی‌ها چیزی بیش از زباله باقی نگذاشته بودند: آنها هوا را با آلاینده‌های سمی پر کرده بودند و فاضلاب خام خود را در مزارع و آبراه‌های سراسر افغانستان ریخته بودند.

پایگاه‌های عظیم سابق ایالات متحده که دیگر با همان تهدید روبرو نیستند یعنی که زباله تولید نمیکنند، اما تا هنوز مجموعه‌ای از زباله‌های سمی را در خود نگه می‌دارند

و در سکوت در برابر چشم‌انداز با شکوه نشسته اند، با یک یا دو محافظ طالبان که در برج‌های دیده بان روی تلفن‌های خود تنبلی می‌کنند. یاکه مصروف هستند.

آسمان نیز پس از تسلط طالبان تغییر کرده است. بستون‌های سیاه مضر چاله‌های سوخته، تلمبه‌های نظارتی و هیاهوی هلیکوپترها اکنون فقط یک خاطره هستند. چهره‌های جدید صندلی‌هاویا چوکی‌های تکسی‌رانی خود را با سیت‌های از موترهای پولیس و موترهای نظامی از وزارت دفاع ار استه یا مجهز کرده اند و برای بسیاری، به ویژه در مناطق روستایی کشور، پایان حملات هوایی و حملات شبانه که از مدت‌ها به تعویق افتاده است یاکه دیگر وجود ندارد یک آرامش خوشایندی به مردم به ارمغان آورده است. با این حال، در دولت طالبان مشکلات جدیدی وجود دارد، از جمله سرکوب شدید ویا زیر پا کردن حقوق زنان و تضعیف شدید اقتصاد.

در طول شش ماه، من به سراسر کشور سفر کردم و با 26 پزشک و 52 تن از ساکنان افغان که در نزدیکی آن پایگاه‌ها زندگی می‌کردند، در مورد مشکلات صحت‌شان صحبت کردم، که آنها معتقدند که بیماری‌های موجود در افراد نتیجه مستقیم زباله‌های پایگاه‌ها است.

کشاورزان به من گفتند که شاهد بوده‌اند که پیمانکاران نظامی ایالات متحده فاضلاب و زباله را به مزارع ما می‌ریختند. ساکنان توضیح دادند که چگونه سال‌ها در نهرهای مسدود شده فاضلاب که از داخل دیواره‌های پایه سرازیر می‌شد غسل می‌کردند و در ابرهای «آب روها» موزون آلاینده‌های سمی از چاله‌های سوختگی در هوای آزاد راتنفس می‌کردند. من کودکان خردسالی را دیدم که از پایه‌های آهن‌های ضایعاتی امرار معاش می‌کردند یعنی که آهن‌های زنگ‌زده شده را جمع‌آوری نموده و به فروش می‌رساندند که به گفته پزشکان معالج، اکنون از عفونت چشم و بیماری‌های پوستی مداوم رنج می‌برند.

SOURCES: Natural Earth; ESRI

PAUL HORN / Inside Climate News

من همچنین با سربازان افغان و آمریکایی صحبت کردم که معتقدند مشکلات و بیماری های صحنی آنها مستقیماً با کار آنها در پایگاه های نظامی آمریکا در افغانستان مرتبط است. یکی از سربازان سابق افغان که با او صحبت کردم، که از ترس پیامدهای طالبان نام خود را نگفت، به مدت 13 سال در میدان هوایی قندهار به آموزش نیروهای تازه نفس پرداخت. او گفت که در تمام مدت خدمتش نزدیک محل سوختگی بوده و در نتیجه مشکلات تنفسی داشته است. سه سال پیش تشخیص داده شد که سرطان ریه دارد.

متخصصان علوم طب با سالها تجربه در درمان آسیب دیدگان، از جمله پزشکان نظامی که در پایگاه های آمریکایی کار می کردند و از سربازان افغان و آمریکایی مراقبت می کردند، به من گفتند که به طور قاطع، هیچ راهی وجود ندارد که سوزاندن و ریختن زباله ها بر سلامت همه افراد تأثیری نداشته باشد. بویژه در مناطق اطراف - که تا هنوز هم تأثیرات سوء بجامیگذارند.

در اچین «شینوار» در ننگرهار، **ولی** عجله خود را پنهان می کند و در مغازه کوچکی که در آن تنقلات و نوشیدنی می فروشد، روی پل نزدیک روستای در مومند دره، روی پیشخوان تکیه میدهد. برزیر او، نهری بی صدا می جوشد و یا میگذرد او با اشاره می گوید: «می دانم بیماری پوستی من ناشی از بمب است، زیرا قبل از آن چنین بیماری هایی وجود نداشت».

اوبه دره ساکت مهمند جلوی خود نگاه می کند. زمین های پراز درختچه ها و درختان کف دره را پر کرده است. همانطور که باریک می شود، تپه های دو طرف به کوه ها ادغام می شوند. در دوردست، سپین غار، یا کوه های سفید، مرز بین افغانستان و پاکستان را مشخص می کند. در نزدیکی مجموعه **غار تورا بورا** قرار دارد که با کمک سیا برای مجاهدین پس از تهاجم شوروی به افغانستان در سال 1979 ساخته شده است. در اواخر دهه 1990، این شهر به پایگاه القاعده تبدیل شد. این مکان همچنین محل تلاش نافرجام دولت ایالات متحده برای دستگیری یا کشتن **اسامه بن لادن** در آغاز جنگ آمریکا در افغانستان بود. MOAB حدود 550 یارد دورتر از خانه **ولی** رها شد - او می گوید که در فاصله 7 دقیقه پیاده روی از مغازه اش، در حالی که از سنگی به سنگ دیگر از روی یک جویبار باریکی که جلوتر می رود می پرد.

با داشتن نزدیک به 19000 پوند ترکیب H6، ترکیبی قدرتمند از مواد منفجره TNT، RDX، آلومینیوم و نیتروسولوز، نیروی مخرب MOAB تقریباً معادل کوچکترین دستگاه های هسته ای تاکتیکی دوران جنگ سرد در زرادخانه آمریکا است. فرمانده ارشد ایالات متحده در افغانستان در آن زمان گفت که این هواپیما از پشت یک هواپیمای باری MC-130 رانده شد و بر روی یک مجتمع غار مورد استفاده شبه نظامیان داعش انداخته

شد **بونالد ترامپ**، رئیس جمهور آمریکا، که در طول مبارزات انتخاباتی خود در سال 2016 قول داده بود که به دنبال داعش برود و "آنها را بمباران کند"، این حمله را "یک ماموریت بسیار بسیار موفق دیگر" خواند. مقامات دفاعی افغانستان ادعا کردند که 36 جنگجوی داعش در این حمله کشته شدند.

ساکنان روستای اسد خیل در ولسوالی اچین، جایی که MOAB در سال 2017 در آنجا رها شد، لکه های پوستی مداوم خود را نشان می دهند که به باور آنها، ناشی از بمب بوده است.

زمانی که **ولی** ماه ها بعد به خانه بازگشت، تخریب بمب به سختی قابل مشاهده بود. هیچ دهانه عظیم آشکاری وجود نداشت. تنها چند سنگ سوخته و چند درخت سوخته محل بمباران را مشخص کرده بود.

خانه او هنوز پابرجاست، گرچه همه خانه های اسد خیل جان سالم به در نبرده اند، آوارهایی که اکنون بزهای سرگردان در آن زندگی می کنند.

ولی می گوید که ده خانواده در روستا در خانه های بازسازی شده زندگی می کنند. همسایگان او همان لکه های قرمز خارش دار را دارند.

او می گوید: «همه به جز دو یا سه نفر در هر خانه دچار لکه های پوستی هستند و همه فکر می کنند که بیماری های پوستی آنها از بمب است.»

«مادرش، **ولی جنا**، 60؛ همسرش، نفیسه، 20؛ و دو فرزندشان به نام های میرحاتم 3 ساله و قاسم 2 ساله همگی وضعیت پوستی مشابهی دارند.»

ولی می گوید: «هر دارویی که پزشکان به ما می دهند، ما را بهتر نمی کند. این رش ها یا لکه ها خوب نمی شوند او به من می گوید که این لکه ها دائماً خارش می کنند و مایعی چرکی مانند از این لکه ها به بیرون تراوش می کنند. پس از ده ها سفر به

پزشک و آزمایش های فراوان، او هنوز هیچ تسکین یا توضیحی برای رشها پیدا نکرده است .

او می گوید: تنها کاری که می توانیم انجام دهیم این است که اقداماتی را برای دوری از این بیماری انجام دهیم. من روزی دو بار خود را می شوم و لباس ها یم را عوض می کنم. او می گوید این اولین بمبی نبود که به این منطقه اصابت کرد. " اما این یکی فرق داشت .

"میدان هوایی جلال آباد در جنوب شرقی شهر قرار دارد برای 20 سال، این مکان محل زندگی سربازان افغان و آمریکایی بود. دیوارهای شرقی و جنوبی آن توسط زمین های کشاورزی و مغازه های مکانیکی و ضایعاتی احاطه شده است که مملو از همه چیز از ما سگ های گاز گرفته تا ابزارهایی که پرچم آمریکا روی آن ها چاپ شده، تجهیزات پزشکی، ترمیل ها و پوستر قاب بندی شده فیلم «نابودگر» است درست پایین جاده، انبارهایی با هاموی های شکسته وجود دارد که در انتظار جداسازی قطعات برای فروش هستند. در شمال شاهراه جلال آباد - تورخم است که به مرز پاکستان منتهی می شود. نهرهایی که از پایه و زیر بزرگراه خارج می شوند از میان مجموعه ای از روستاها عبور می کنند که ساکنان آن از آب برای نوشیدن و شستشو استفاده می کنند .

محمد اجمل 36 ساله می گوید: «آب قبل از آمدن آمریکایی ها بسیار تمیز بود. او با سایه گسترده ای بر روی آب کدر می افزاید: «برخی از مردم این منطقه مشکلات کلیوی دارند برخی دیگر مشکلات تنفسی و بیماری های پوستی دارند. من مطمئن نیستم که آیا این بیماری ها از مواد شیمیایی موجود در موشک ها از پایگاه به وجود آمده اند یا از زباله های آلوده ای که در جریان ریخته اند» او می گوید: «همه چیز مسموم است

. دکتر محمد نسیم شینواری که در 17 سال گذشته در کلینیک کوچک خود در نزدیکی این پایگاه کار کرده است، می گوید که آلودگی ناشی از این پایگاه عامل شایع ترین مشکلات بهداشتی است که می بیند. او می گوید که تنها یک مزرعه کوچک خشک شده درمانگاه او را از گودال های سوختگی که حداقل یک بار در هفته شعله ور می شدند جدا می کند " . حالا تصور کنید که در تمام زندگی خود با آن نفس بکشید .

«سعدالله کاکار، کارمند سابق وزارت امور سرحدات و قبایل، هفته ها قبل به من گفت که ساکنان شکایت کردند که پیمانکاران استخدام شده توسط ایالات متحده از این پایگاه، تا نکرهای زباله را در مقابل خانه های و در مزارع شان تخلیه می کنند . شینواری می گوید که تا زمان خروج آمریکایی ها از پایگاه، پیمانکاران زباله ها را «مخفیانه» در برخی مکان ها تخلیه می کردند. او می گوید: «بعضی وقت ها، آن ها را همین جا، کنار پایگاه، در مزارع می ریختند . هیچ کس نتوانست جلوی آنها را بگیرد.»

من مطمئن نیستم که آیا این بیماری ها از مواد شیمیایی موجود در موشک ها از پایگاه به وجود آمده اند یا از زباله های آلوده ای که در جریان ریخته اند

«در حالی که بیما ران در بیرون از کلینیک دو اتاقه خم می شوند و پوشه های پلاستیکی مدارک پزشکی را در دستان خود می گیرند، شینواری مکانی را که کامیون های تانکر از پایگاه، فاضلاب ملوث را در مزارع کشاورزان می ریزند، می نویسد.

مانند اجمل، شینواری نیز بسیاری از بیماری هایی را که دیده است به مواد شیمیایی ناشی از بمب ها، موشک ها و سایر مهمات که در مزارع و روستاها افتاده است، نسبت می دهد. دکتر توضیح داد که چگونه در منطقه محل سکونتش در شینوار و همسایه آچین، گیاهان کمی در طول پنج سال پس از رها شدن MOAB روی زمین رشد کرده اند.

شینواری می گوید: «مردم فکر می کردند که آمریکایی ها مواد شیمیایی در هوا پاشیده اند یا چیزی به منبع آب اضافه کرده اند. اما این بمب MOAB بود.

برای اجمل، آبراه آلوده ای که از پایگاه جاری می شود، یادآور طولانی ترین جنگ آمریکاست.

او در حالی که ابروهایش در هم رفته است، می گوید: «چاه های خانه های ما نیز آلوده است». هر هفته تانکرهای فاضلاب را از پایگاه می آوردند و در نهر و زمین اطراف تخلیه می کردند. آب خیلی تاریک می شد و بوی بدی می داد. بسیاری از مردم اینجا مشکل کلیوی دارند و اگر به درختانی که در رودخانه روییده اند نگاه کنید، آنها نیز آسیب دیده اند.

پسر محمد اجمل، محمد طاها، 10 ساله، رشهای روی پوست سر خود دارد که لکه های خارش دار طاس ایجاد می کند و او از بدو تولد بیمار بوده است.

سر محمد اجمل، محمد طاها، 10 ساله، رشهای روی پوست سر خود دارد که لکه های خارش دار طاس ایجاد می کند و او از بدو تولد بیمار بوده است. بصری: پسر محمد اجمل، محمد طاها، 10 ساله، راش روی پوست سر خود دارد که لکه های خارش دار طاس ایجاد می کند و او از بدو تولد بیمار بوده است.

ولی الرحمن، 26 ساله، در مزرعه خود در کنار نهر آلوده ای که از دیوارهای میدان هوایی جلال آباد خارج می شود، رحمان و خانواده بزرگش همگی از مشکلات کلیوی رنج می برند. تصویر: ولی الرحمن، 26 ساله، در مزرعه خود در کنار نهر آلوده ای که از دیوارهای میدان هوایی جلال آباد بیرون می زند. رحمان و خانواده بزرگش همگی از مشکلات کلیوی رنج می برند.

اجمل می گوید که بعد از آن موشک ها و راکت ها بودند که به دیوارهای بتنی «کانکریتی» بسیار مستحکم میدان هوایی جلال آباد ضربه می کردند و قتیکه این راکتها از فراز خانه های کم ارتفاع عبور می کردند .

شم می توانستید که بوی مواد شیمیایی را حس کنید. ما آن بوی ها را تنفس می کردیم. بویژه وقتی که نوک بینی خود را پاک میکردیم. ارتش ایالات متحده سیستم راکت توپخانه با تحرک بالا، معروف به HIMARS، و سیستم موشکی تاکتیکی ارتش یا ATACMS، یا هر دو سلاح هدایت شونده سطح به سطح، را در افغانستان مستقر کرد.

طیف وسیعی از موشک ها و موشک ها حاوی پیشران هایی با اجزای خطرناک از جمله پرکلرات، ماده اصلی سوخت موشک و موشک هستند که می تواند بر عملکرد تیروئید «غده درقیه» تأثیر بگذارد، ممکن است باعث سرطان شود و به طور نامحدود در محیط باقی بماند. نیروهای آمریکایی همچنین متهم به استفاده از مهمات بالقوه سمی اورانیوم ضعیف شده در افغانستان هستند، همانطور که در عراق انجام دادند، اگرچه آنها این ادعا را رد کرده اند. وزارت امور کهنه سربازان ایالات متحده می گوید قرار گرفتن

در معرض DU ناشی از آتش دوستانه هیچ تأثیری بر کلیه سربازان آمریکایی نداشته است، اما ارتباط احتمالی با تراکم استخوان کمتر وجود دارد .

اجمل به من می‌گوید یکی از اسلحه‌ها که شلیک نکرد ویاکه منفجر نشد و به خانه یکی از بستگان نزدیک او اصابت کرد و هر دو خانه را ویران کرد . همسرش در آن زمان از پسرشان محمد طاها باردار بود . این پسر که اکنون 10 ساله است، از بدو تولد بیمار بوده و جوش‌هایی روی پوست سر خود دارد که باعث ایجاد لکه‌های خارش‌دار طاس می‌شود . اجمل، سه برادرش و خانواده‌هایشان تنها در 160 متری فرودگاه، در منطقه‌ای به نام قلعه گلجان زندگی می‌کنند . نه نفر از اعضای خانواده بزرگ اجمل مشکلات جدی سلامتی دارند .

گزارش‌های مشابهی از آفات بهداشتی شایع و غیرعادی که کل خانواده‌ها را تحت تأثیر قرار می‌دهد در روستاهای اطراف پایگاه معمول است .

مردم فکر می‌کردند که آمریکایی‌ها مواد شیمیایی در هوا پاشیده‌اند یا چیزی به منبع آب اضافه کرده‌اند . اما این بمب MOAB بود .

ولی الرحمن، (26) ساله، از گرمای شدید 108 درجه فارنهایت ماه جون زیر یک آلاچیق سیما نی «سقف ساخته شده از سیمها» در مرکز مزرعه خود، که در کنار خانه اجمل قرار دارد، استراحت میکند . رحمان و پدر، برادر، خواهرشوهر، عمو و برادرزاده‌اش از 22 سال پیش در اینجا زندگی می‌کنند . طبق گزارش پزشکان که من بررسی کردم ، همه مشکلات کلیوی دارند، از کلسیفیکاسیون کلیه و سنگ کلیه گرفته تا نارسایی کلیه . پسر و برادرزاده‌اش نیز مشکلات تنفسی دارند .

پزشکان به رحمان گفتند که بدون معالجه به پیوند کلیه نیاز خواهد داشت، که او توان پرداخت آن را ندارد .

خانواده از غذایی که در مزرعه خود پرورش می‌دهند، که توسط نهر آبیاری می‌شود، می‌خورند - هیچ گزینه دیگری وجود ندارد . او مشکوک بود که نهر آلوده به فاضلاب در کنار خانه‌شان دلیل مشکلات سلامتی خانواده‌اش است ، بنابراین چاهی در داخل خانه آنها برای آب آشامیدنی حفر کردند . حالا او فکر می‌کند که چاه آب کثیف را تأمین می‌کند . مدت کوتاهی پس از اینکه خواهرزاده‌ها و برادرزاده‌های جوانش شروع به استفاده از آن کردند، آنها نیز بیمار شدند .

چاه‌های آب زیرزمینی منبع اصلی آب آشامیدنی در افغانستان هستند . گزارشی از سال 2017 در مجله علمی *Environmental Monitoring and Assessment* ، کیفیت آب را برای نیمی از کشور ترسیم کرد و طیف وسیعی از مواد بالقوه سمی از جمله بور و همچنین سطوح بالای آرسنیک و فلوراید را در چندین منطقه یافت . اگرچه برخی از این مواد می‌توانند به طور طبیعی وجود داشته باشند، اما با استفاده صنعتی نیز مرتبط

هستند. سایر مطالعات کیفیت آب که در مکان‌های معینی در افغانستان انجام شد، نیکل، جیوه، کروم، اورانیوم و سرب را نشان داد - فلزات سنگینی که می‌توانند به بدن آسیب جدی بزنند، از اختلال در رشد ذهنی و جسمی کودکان تا آسیب کلیوی.

چند دقیقه رانندگی از مزرعه رحمان جاده خاکی وسیعی است که به موازات شاهراه جلال‌آباد-تورخم امتداد دارد. در طرف دیگر زمین‌های باز است. در اینجا، با خان محمد ملاقات می‌کنم که او از میان یک مزرعه به دقت آراسته شده در ناحیه ۹ جلال‌آباد، در حدود «۱۰۰» یاردی پایگاه، عبور می‌کند. محمد زیر سایه بادام کوچکی می‌ایستد و می‌نشیند و پاهایش را زیر خود جمع می‌کند. او ۲۰ سال است که در این زمین‌ها کار می‌کند و به یاد می‌آورد که چگونه کامیون‌های پیمانکاران از پایگاه، دو نوع زباله را حمل می‌کردند و در جایی که او کاشت می‌کرد، می‌ریختند.

یکی از آنها سبز-آبی رنگ بود که گیاهان را از بین می‌برد. دیگری یک ماده شیری سفید مایل به خاکستری بود که بوی بسیار بدی مانند اسید داشت. گاهی اوقات آنها ترکیبی از هر دو را می‌ریزند.» او به من می‌گوید.

یک گروه شش نفره کشاورز از مزارع همسایه زیر درخت به ما پیوستند «اینها تانکرهای پر از زباله توالنت آمریکایی بودند. زمانی، تانکرها دو بار در روز، صبح و عصر، تخلیه می‌کردند. کاغذ در آن است.»

پدر هیاران «Hairan» که او نیز کشاورز است، در ۹ سال گذشته مشکلات سلامتی داشته است.

هیاران می‌گوید: «بعد از اینکه مریض شد، به من گفت وقتی در مزرعه کار می‌کردم دستکش بپوشم تا مثل او به فاضلاب دست نزنم.»

خان محمد در میدان هوایی خود در میدان هوایی جلال‌آباد با دو پسرش عمر (سمت چپ) و امین (راست) که هر دو مشکل کلیوی دارند. بصری: خان محمد در میدان هوایی خود در فرودگاه جلال‌آباد به همراه دو پسرش عمر (سمت چپ) و امین (راست) که هر دو مشکل کلیوی دارند.

در حالی که زباله‌های ساکنان محلی نیز به کانال‌های یا جویبارهای شهر و محل‌های دفن کثافات و زباله‌های کوچکتر در امتداد جاده‌ها ریخته می‌شوند، نمی‌توانند با حجم عظیم زباله‌های خطرناکی که از فرودگاه می‌آیند رقابت کنند.

محمد مایع آبی رنگی را دید یا که این مایع را در توالت‌های به هد ف ضد عفونی استفاده می‌کردند این مواد شیمیایی به کار رفته در این توالت‌ها در دوزهای بالا یا با صرف بیشتر آن می‌تواند برای سلامتی انسان سمی باشد. براساس مقاله‌ای از متیو ناسوتی، کاپیتان سابق نیروی هوایی ایالات متحده که در مورد پاکسازی محیطی توصیه می‌کرد، تأسیسات دستشویی در پایگاه‌های آمریکایی هم آب خاکستری و هم آب سیاه تولید می‌کرد. فاضلاب خاکستری از سینک‌ها و دوش‌ها که باقی مانده‌های صابون حاوی فسفات و سایر مواد شیمیایی در خود داشت با آب فاضله درید رفته‌ها سر از زیر میشد آب سیاه آلوده از توالت‌ها می‌آمد. در حالی که ارتش آمریکا با دیدن به قوانین سختگیرانه در مورد دفع زباله‌های توالت در چمن یا حویلی سرسبز خانگی پا بیند باشد، نه تنها که این قوانین را رعایت نمی‌کردند او گفت که آنها در افغانستان با هیچ محدودیتی مواجه نبودند هر چه می‌خواستند همان می‌کردند.

زمانی که محمد و سایر روستاییان با پیمانکارانی که تانکرها را می‌رانند مواجه شدند، به آنها گفته شد که فاضلاب «به نفع محصولات کشاورزی تان است و محصول خوبی به همراه خواهد داشت و به ما یادآوری کردند که استفاده از فاضلاب ارزان‌تر از خرید کود است و برای استفاده به عنوان آب در مزارع مفید است. همچنین، "اومی گوید گزارش 2021 توسط Sierra Club و مرکز اکولوژی دریافت که حتی لجن فاضلاب موجود در کودهای آمریکایی می‌تواند حاوی مجموعه‌ای مواد مضر از مواد شیمیایی از جمله دیوکسین‌ها، میکروپلاستیک‌ها، فوران‌ها، بی‌فنیل‌های پلی‌کلره، هیدروکربن‌های آروماتیک چند حلقه‌ای و سطوح هشدار دهنده PFAS سمی باشد که به عنوان "مواد شیمیایی برای همیشه" نیز شناخته می‌شود. دهه‌ها یا حتی قرن‌ها طول می‌کشد تا که تأثیرات سوء این مواد به طور طبیعی از بین بروند PFAS. همچنین در چندین ماده یا مواد شیمیایی که توسط ارتش ایالات متحده استفاده می‌شد، از جمله فوم‌های مورد استفاده برای مبارزه با آتش سوزی‌های نفتی وجود دارد.

تا اواسط سال 2022، ارتش ایالات متحده هنوز پاکسازی را در هیچ یک از صدها سایت یا محلات تحت کنترل وزارت دفاع در سراسر ایالات متحده که به شدت «PFAS» *perfluorinated and polyfluorinated alkyl substances (PFAS)* [آلوده شده بودند، آغاز نکرده بود.

مطالعات در سطوح بالاتر نشان می‌دهد که قرار گرفتن اشخاص در معرض PFAS با مجموعه‌ای از مشکلات سلامتی، از جمله به آسیب کبدی، بیماری‌های قلبی عروقی، افزایش خطر ابتلا به سرطان کلیه، افزایش خطر بیماری تیروئید و اختلال عملکرد

سیستم ایمنی را بار می آورد. یک مطالعه فدرال که در ماه ژوئیه منتشر شد، برای اولین بار ارتباط مستقیم بین PFAS و سرطان بیضه «خصیه ها» را در هزاران تن از نیروهای آمریکایی نشان داد. زنان بارداری نیز در صورت مواجه شدن به PFAS چانس خطر دریافت میکنند بخصوص افزایش فشارخون و دیابت؛ نوزادان چه در رحم مادر و یا نوزادان در دوره نوزادی «28 روز حیات بعد از تولد» نیز آسیب پذیر هستند، زیرا مطالعات نشان داده اند که PFAS می تواند بر عملکرد جفت تأثیر بگذارد و در شیر مادر وجود داشته باشد. یاکه شیر مادر را ملوث کرده باشد قرار گرفتن در معرض PFAS همچنین با کاهش وزن نوزاد هنگام تولد، اختلال رشد در نوزادان و افزایش خطر بیماری در مراحل بعدی زندگی مرتبط است.

حتی اگر چنین فاضلابی مراحل تصفیه را طی کند، تحقیقات نشان داده است که PFAS و سایر مواد شیمیایی سمی قابل حذف نیستند.

در سال 2017، آژانس ملی حفاظت از محیط زیست افغانستان یا NEPA اعلام کرد که 70 درصد از آب های زیرزمینی کابل به باکتری های مضر، میکروب ها و مواد شیمیایی آلوده است و برای مصرف انسان ایمن نیست. این آژانس گفت که شهرهای بزرگ دیگر از جمله جلال آباد نیز با همین مشکل مواجه بودند.

پایتخت افغانستان دارای یک مرکز عمومی برای تصفیه فاضلاب بود، کارخانه تصفیه فاضلاب مکرویان، که هر ماه حداقل 21000 گالن فاضلاب خام را از توالت های قابل حمل در سفارت ایالات متحده و 12000 گالن از آنهایی که توسط نیروهای آمریکایی و نیروهای انتلاف استفاده می شد، پردازش می کرد. به گفته مقامات افغان و Malika and Refa Environmental Solutions، شرکتی که به مقر **نا تو** در کابل و میدان هوایی بگرام خدمات رسانی می کند، همه این لوله ها به رودخانه کابل منتقل شده است. این نیروگاه در سال 2018 کار خود را متوقف کرد و پس از تصفیه نشده قبل از سرازیر شدن به زهکشی شهر به رودخانه ریخته شد و سلامت هزاران نفر از ساکنان را به خطر انداخت.

ازمان زمین شناسی آگاهان محیط زیست ایالات متحده اشاره می کنند که آلاینده های موجود در فاضلاب شامل فسفر، نیتروژن و آمونیاک است که باعث رشد بیش از حد گیاهان می شود - چیزی که **محمد** و سایر کشاورزان در مزارع خود مشاهده کردند. فاضلاب ریخته شده در مزارع اطراف میدان هوایی جلال آباد از طی مدت 12 سال میشود که فرآیند تصفیه در پایگاه را طی نکرده است.

محمد در خانه اش در لبه مزرعه ای که کشاورزی می کند، توضیح می دهد که دو پسر کوچک ترش از مشکلات جدی کلیوی رنج می برند. او می گوید: «اما ما از علت دقیق

بیماری‌های آن‌ها، چه آلودگی یا چیز دیگری، اطلاعی نداریم. او به تخلیه فاضلاب مشکوک است.

پسر بزرگش فاروق که با مٲ انه اش مشکل دارد، با پشته ای ضخیم از کاغذها و پوشه‌ها که در آغوش باریکش قرار دارد از خانه بیرون می‌آید. محمد کوهی از اسناد را رد می‌کند - 44 گزارش پزشکی به تنهایی برای پسر 7 ساله‌اش، عمر، که خمیده زیر پای او نشسته است، وجود دارد.

محمد می‌گوید که **عمر** از 1 سالگی مشکلات کلیوی داشته است. گزارش‌ها را نگاه می‌کنم: پزشکان در افغانستان و پاکستان او را به پلورال افیوژن (مایع در اطراف ریه)، و آسیت «acites» (مایع در شکم) و بیماری مزمن کلیه و کبد تشخیص داده بودند. برادر 5 ساله او امین به کلیه آسیب دیده است و آزمایش خون او نیز نشان می‌دهد که او کم خون است. هر دو پسر به همراه مادر محمد، **بی بی هارو**، 60 ساله، هر روز به پدرشان کمک می‌کنند تا در زمین کار کنند و وضعیت پوست او را که هشت سال است به من نشان می‌دهد. در ابتدا قرمز بود و چرک نشتی داشت، اما اکنون به خارش دائمی تبدیل شده است.

مادر بزرگش می‌گوید که **عمر** چهار سال است که به دکتر می‌رود. او در حال حاضر هنوز درد دارد. او هر روز در حال عذاب است. سال گذشته او به یک بیمارستان مرکز کلیه در پاکستان رفت. و همین یک هفته پیش با او نزد دکتر برگشتیم.

دختر و پسر عموی او بی بی آمینه و حمیدالله که در کنار خانه نیز در مزرعه کار می‌کنند، هر دو در پنج سال گذشته دچار مشکلات کلیوی بوده‌اند.

خواهرزاده خان محمد، بی بی آمنه. او و برادرش در مزرعه کار می‌کنند و در پنج سال گذشته از مشکلات کلیوی رنج می‌برند. تصویری: خواهرزاده خان محمد، بی بی آمینه. او و برادرش در مزرعه کار می‌کنند و در پنج سال گذشته از مشکلات کلیوی رنج می‌برند.

حمیدالله، برادرزاده خان محمد بو پسر کوچک محمد نیز از مشکلات جدی کلیوی رنج می برند تصویری: حمیدالله، برادرزاده خان محمد بو پسر کوچک محمد نیز از مشکلات جدی کلیوی رنج می برند.

محمد به عمر که زیر بغلش لانه کرده نگاه می کند. او می گوید: «وقتی سرفه می کند، از دهن اش خون می آید. تنها چیزی که داشتم یک تراکتور بود و آن را برای معالجه او فروختم. اکنون، پزشکان در پشاور می گویند که برای تعویض کلیه های او به 5 میلیون روپیه پاکستانی [حدود 16000 دلار] نیاز دارند، اما من آنقدر پول ندارم.

بی بی هارو در حالی که اشک های خشم از روی صورتش جاری می شود به من می گوید که برادرش در اثر سقوط یک هواپیمای بدون سرنشین آمریکایی در مزرعه کنار خانه ناشنوا شده است. او می گوید: «آن ها هر شب در ارتفاع پایین پرواز می کردند و ما را می ترساندند که ما می خوابیدیم. آنها سال ها نگرهار را بمباران کردند و دود آنها آسمان ما را پر کرد. آنها تمام نقاط افغانستان را آلوده کرده اند.»

داکتران شفاخانه دولتی جلال آباد بسیاری از مشکلات صحتی بیماران خود را ناشی از آلودگی آب، هوا و خاک پایگاه آمریکایی می دانند. یکی از آنها به نام دکتر لطیف زیر را در رستورانی متروک در مرکز شهر ملاقات می کنم. به محض اینکه سر یک میز بلند می نشینیم، برق قطع می شود. بادبزن های طلایی پرآذین بالای سرمان به آرامی متوقف می شوند و اجازه می دهند صدای شهر بیرون به داخل اتاق سرازیر شود.

او توضیح می دهد که چگونه مسمومیت با فلزات سنگین در "تمام آب" ممکن است به آلودگی ناشی از مواد شیمیایی مورد استفاده در تا سیسات نظامی یا باقی مانده های

شیمیایی از سلاح ها و مهمات مرتبط با شد. به نظر وی، این امر منجر به بسیاری از موارد مشکلات کلیوی و گاستروانتریت، التهاب دستگاه گوارش از جمله معده و روده، که معمولاً توسط ویروس ها، باکتری ها یا سایر میکروب ها ایجاد می شود، در بیمارستان ایجاد شده است. گاستروانتریت همچنین می تواند در اثر غذا یا آب آلوده به مواد شیمیایی و فلزات سنگین مانند آرسنیک، سرب، جیوه یا کادمیوم ایجاد شود. او می افزاید: «هرجا که بمب بیاندازند یا حملات هوایی انجام شود، قطعاً آب آلوده می شود».

در طول سال ها، وزارت دفاع آمریکا با مجموعه ای از دعاوی در مورد آب های آلوده در پایگاه های خود در داخل و خارج از کشور، از جمله ادعای آلودگی ناشی از سوخت جت و اورانیوم ضعیف شده، مواجهه بوده است. در پاسخ به سؤالات ایمیلی من، فرماندهی مرکزی ایالات متحده یا سنتکام، تخلیه فاضلاب سیاه یا خاکستری توسط ارتش ایالات متحده در آبراه های افغانستان را رد کرد و گفت که به جای آن از «تالاب ها/ حوضچه های ته نشینی و مزارع شسته شدن» استفاده شده است. «مستقیماً روی زمین تخلیه نشد». این گزارش افزود که فاضلاب توسط پیمانکاران به تأسیسات تصفیه و دفع یک کشور میزبان «جمع آوری و تخلیه شد».

آنها سال ها نگرهار را بمباران کردند و دود آنها آسمان ما را پر کرد. آنها تمام نقاط افغانستان را آلوده کرده اند.

«سنتکام همچنین گفت که آخرین بار در 28 دسامبر 2020 یک گودال برای سوخت کثافات در هوای آزاد در افغانستان راه اندازی کرده است و آنچه ده ها تن از ساکنان به من گفتند ولی مقامات مسول ارتش آمریکا این گفته ها را رد کردند **زیر**، که دو دهه را در بیمارستان جلال آباد گذرانده است، به من می گوید که موارد گاستروانتریت که در نظر اکثریک مورد غیر عادی بوده است. او می گوید که در یک نقطه، وزارت صحت عامه کشور تیمی را از کابل برای مشاهده بیماران و آزمایش آب فرستاد. متخصصان بیماری های عفونی تنها می توانند علت را "مواد شیمیایی" توضیح دهند.

او می گوید که بیماران معمولاً پس از چند روز یا با مصرف آنتی بیوتیک بهبود می یابند، «اما ما بیماران با علائم AGE [گاستروانتریت حاد] و مشکلات تنفسی [که در حال مرگ بودند، می دیدیم، و بنابراین فکر کردم که این نوعی مسمومیت شیمیایی است. آب ناشی از مواد شیمیایی مورد استفاده در جنگ».

او می گوید، اما تشخیص قطعی مسمومیت شیمیایی به عنوان عامل گاستروانتریت دشوار است. دکتران در افغانستان فاقد منابع و تجهیزات کافی برای استنباط علل اولیه بسیاری از بیماری هایی هستند که روزانه مشاهده می کنند. سیستم ثبت سوابق که عمدتاً آنالوگ است و اغلب شامل جزئیات اولیه مانند منطقه و سن خانه نمی شود، به مشکلات

آنها اضافه می شود بشینواری به من گفت: «مردم سابقه پزشکی خانوادگی خود را نمی دانند، و ما اغلب نمی توانیم بیماران را پیگیری کنیم، زیرا آنها به دلیل دعوا حرکت می کنند یا توانایی پرداخت هزینه بازگشت ندارند.»

ساکنان مقیم میدان هوایی جلال آباد در جریانی که از سوراخی در دیوار بلندی که پایگاه را احاطه کرده است، شستشو می دهند. بصری: ساکنان مقیم میدان هوایی جلال آباد در جریانی که از سوراخی در دیوار بلندی که پایگاه را احاطه کرده است، شستشو می

----- **با احترام «2023-11-03»**

به دوام

سطری چند در مورد نویسنده این مقاله :

لینزی بیلینگ یک روزنامه نگار تحقیقی بریتانیایی است که اصالتاً افغان-پاکستانی دارد. او از سال 2019 در مورد افغانستان گزارش می‌دهد. قبل از این، او در فیلیپین مستقر بود و در آنجا درباره موضوعاتی از جمله جنگ با مواد مخدر و قاچاق نوزادان گزارش می‌داد. داستان او در مورد قاچاق نوزادان باعث شد که سناتورهای فیلیپین رسماً خواستار تحقیق در مورد تجارت نوزادان برای فروش شوند.

در دسامبر 2022، بیلینگ *The Night Raids* را منتشر کرد، تحقیقاتی تقریباً چهار ساله در مورد استراتژی مرگبار سیا در تأمین مالی، و تجهیز نیروهای ویژه افغان برای هدف قرار دادن دشمنان در افغانستان. در این گزارش تلاش شد تا رد کشته‌ها و مجروحان غیرنظامی که توسط یکی از این واحدها به جا مانده بود، ردیابی شود.

بیلینگ سال‌ها را صرف عبور از مناطق خشونت بار افغانستان کرد تا پیامدهای یگان‌های صفر را ردیابی کند، جوخه‌های سربازان افغان که توسط سیا تمویل، آموزش و هدایت می‌شدند و نیروهای عملیات ویژه ایالات متحده در این حملات به آنها ملحق شدند. او از سایت‌های بیش از 30 حمله شبانه بازدید کرد و دریافت که آنها اغلب بر اساس اطلاعات فاجعه بار ناقص بوده و منجر به کشته شدن تعداد زیادی غیرنظامی بدون ارتباط با طالبان شده است. او بیش از 350 مصاحبه انجام داد تا عواقب این حملات را از چشم همه درگیر بررسی کند. او با بازماندگانی ملاقات کرد که در حملاتی که اعضای خانواده را بدون هیچ توضیح یا پیامدی کشته بودند، آسیب دیدند. او با یک رئیس سابق جاسوسی افغانستان صحبت کرد که به نقص‌های اطلاعاتی ایالات متحده برای نیرو دادن به واحدهای صفر اذعان داشت.

بیلینگ حتی موفق شد دو عضو یگان صفر را ردیابی کند - کماندوهای افغان که به نقش آنها در جنگ آمریکا شک کرده بودند و یک تکاور ارتش آمریکا که خودش به عملیات واحد صفر پیوسته بود. هر یک از این شخصیت‌ها نه صرفاً به عنوان قربانی یا

مجرم، بلکه به عنوان منشوری که از طریق آن می توان استراتژی ضد تروریسمی را که آمریکا در ویتنام، عراق و افغانستان به کار گرفته است، ارزیابی کرد .
در اوایل سال 2023، این تحقیق نامزد جایزه آنتونی شا دید برای اخلاق روزنامه نگاری و به عنوان فیفا لیست در جوایز مجله ملی شد.

بیانگ

با تقدیم احترامات «» -----